Ανδρέα Κάλβου

Ω Δ Ε Σ

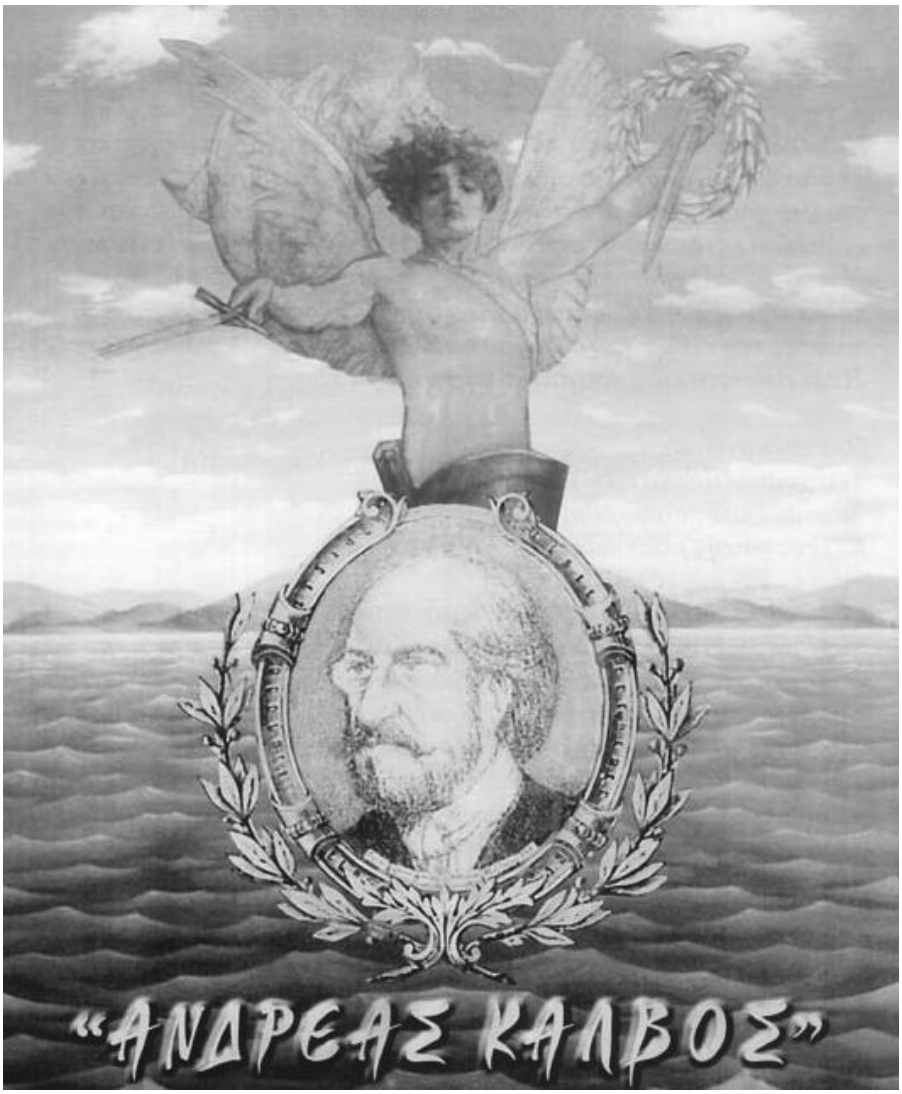

Παραγωγή
Digitalzoot 2007

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ γεννήθηκε στη Ζάκυνθο το 1792 και πέθανε στο Λονδίνο το 1869.
Μεγάλο μέρος της ζωής του πέρασε στην Ιταλία όπου ο ποιητής Ούγκο Φόσκολο τον καθοδήγησε στις πρώτες του συγγραφικές εργασίες.

Η γραφή και η γλώσσα του Κάλβου είναι ιδιαίτερη και μοναδική, καθώς δεν πρόσκειται σε κανένα από τα γνωστά αντίπαλα ρεύματα της εποχής του: ούτε στην μέση λύση του Κοραή, ούτε στην αρχαΐζουσα των σοφολογίων, ούτε στην «φυσική γλώσσα» του λαού. Φαίνεται από τα ποιήματά του ότι βρισκόταν σε συνεχή διάλογο με τους μορφικούς και γραμματικούς τύπους και των τριών αυτών ρευμάτων ανάλογα με τις ανάγκες του μέτρου και της μουσικότητας των ποιημάτων του.

Παρ' όλη την αποστροφή του προς «το μονότονο των κρητικών επών» ο ίδιος χαρακτηρίζεται από την συστηματική χρήση του δεκαπεντασύλλαβου, (εξαρχαϊσμένου κατά τον Π. Δ. Μαστροδημήτρη, που θυμίζει όμως ιταλικά κλασικιστικά πρότυπα και συγχρόνως φαναριώτικη ποίηση κατά τον Κ. Θ. Δημαρά.)

Οι επόμενες δέκα Ωδές του Ανδρέα Κάλβου εκδόθηκαν στο Παρίσι το έτος 1826.

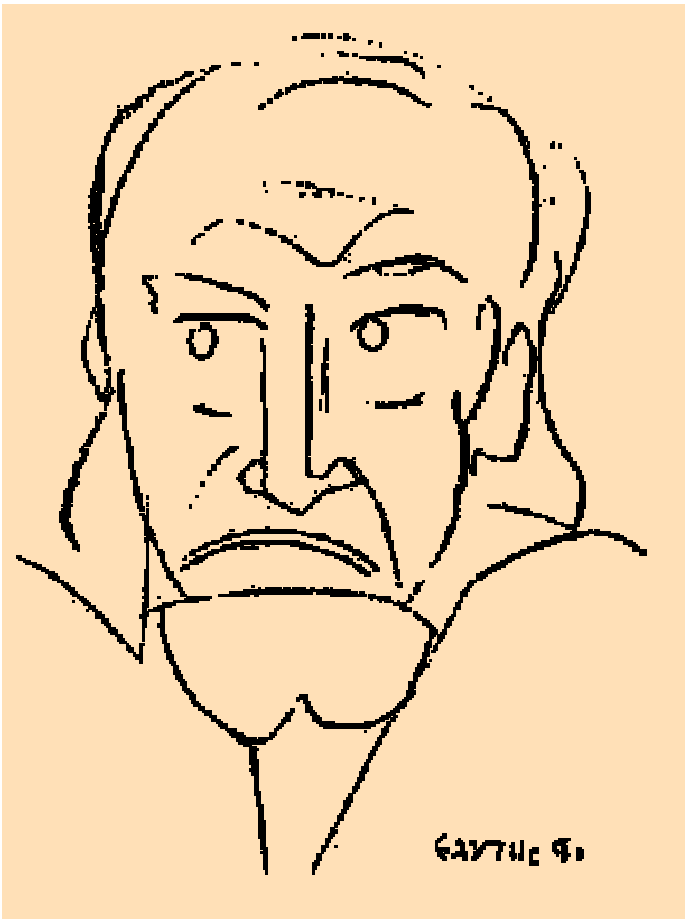

ΩΔΗ ΠΡΩΤΗ

Η Βρεττανική Μούσα

α'

Εάν τα ποσειδώνια
κύματα τον αυθάδη
ναύτην απομακρύνωσιν
από την πάτριον νησόν του
πριν έλθη η νύκτα

ε'

Με ψυχήν πικραμένην
ορθός επί την πρύμνην
βλέπει επάνω εις την θάλασσαν
την ησυχίαν χυμένην
και εσπέριον σκότος

γ'

Βλέπει τα περιπόθητα
βουνά και τα χωράφια
της γλυκεράς πατρίδος
κεχρυσωμένα ακόμα
από τον ήλιον.

δ'

Αλλ' ήδη εις τα ερεβώδη
λουτρά βαθέα της δύσεως
του λαμπρού βασιλέως
των αέρων εβούτησεν
η εσχάτη ακτίνα.

ε'

Και αλλάζει, ιδού, αμαυρώνεται
της νήσου η ράχη, ως πρόσωπον
νέας, ορφανής παρθένου,
υγρόν υπό το σύγνεφον
της δυστυχίας.

ς'

Ούτως, αν χάση ο άνθρωπος
το φως και τον σκεπάση
μακάριον σκότος, βλέπομεν
επ' αυτόν ανατέλλον
άστρον ελπίδος.

ζ'

Ω Βύρων, ω θεσπέσιον
πνεύμα των Βρεττανίδων,
τέκνον Μουσών και φίλε
άμοιρε της Ελλάδος
καλλιστεφάνου

η'
Πλεγμένα με τα φύλλα
του μυστικού Ελικώνος
της Υγιείας τα ρόδα
χθες θαυμασίως εστόλιζον
την κεφαλήν σου.

θ'
Χθες τον ουράνιον έτρεχε
δρόμον ο ήλιος χύνων
τας πλέον λαμπράς ακτίνας,
το μέτωπόν σου αντέστραπτεν
ως αθανάτου.

ι'
Σήμερον κείσαι, ως εύφορος
πολύκλωνος ελαία
από το βίαιον φύσημα
σκληρών ανέμων κείται
εκριζωμένη.

ια'
Σήμερον κείσαι, ώ Βύρων.
Και πού τα ένθεα έπη,
πού είναι τώρα τα σύμμετρα
πτερόεντα φωνήεντα,
καστάλιε κύκνε;

ιβ'
Θαυματουργοί φυσήσατε,
πνοαί του παραδείσου
σηκώσου, ώ Βύρων, τίναξον
μακρά από σε τον άωρον
μόρσιμον ύπνον.

ιγ'
Ιδού της μουσοτρόφου
Ευρώπης τα υπερέχοντα
έθνη ακόμα προσμένουσιν,
ακόμα την φωνήν σου
επιθυμούσιν.

ιδ'
Ιδού η Ελλάς σου ετοίμασεν
όχι τον χρυσόν κύκλον
τον τους κροτάφους φλέγοντα
των αργών βασιλέων
ή των τυράννων

ιε'
Αλλά στέφανον έτερον,
στολήν ένδοξον, έντιμον,
αξίαν νοός δικαίου,
ανδρός αξίαν γενναίου,
φιλελευθέρου

ις'
Στέφανον αιωνίων
κλάδων αφθάρτων, λάμποντα
όχι δια τους κροτούντας
ποιητάς το μονόχορδον
της κολακείας

ιζ'
Αμή δια σε τον εύτολμον
λειτουργόν των παρθένων
Ελικωνίων - φιλούσιν
η Μούσαι χείρα αμίαντον
και υψηλόν πνεύμα.

ιη'
Σε η Ελλάς, ευγνώμων,
ως φίλον μεγαλόψυχον
ζητεί να σε στεφανώση,
ως παρηγορητήν της,
ως ευεργέτην.

ιθ'
Σηκώσου, ώ Βύρων… φίλε,
σηκώσου… λάβε, ώ μέγα,
λάβε το δώρον, ύμνησον
του σταυρού τους θριάμβους
και της Ελλάδος.

κ'
Αι! των θνητών οι ελπίδες
ως ελαφρά διαλύονται
όνειρα βρέφους - χάνονται
ως λεπτόν βόλι εις άπειρον
βάθος πελάγου.

κα'
Ο Βύρων κείται ως κρίνος
υπό το βαρύ κάλυμμα
αθλίας, νυκτός - η αιώνιος,
ώ λύπη, τον εσκέπασε
μοίρα θανάτου.

κϛ'

Ανήρ κατά τον φύσεως
νόμον τον άνδρα κλαίω -
δεν χύνονται τα δάκρυα
ματαίως επί τον τάφον
των ευδοκίμων.

κγ'

Ότι, αν φθαρτόν το σώμα
πέση, και τ' άυλον πνεύμα
των αγαθών και η φήμη
νικήσουν ως η αλήθεια
το αένναον μέλλον.

κδ'

Αν χωριστή, μετέωρος
επί την δέλφιον πέτραν
αστράψη η λύρα, καύχημα
Άγγλων και χαρμοσύνη
Αγηνορίδων.

κε'

Ημείς όμως χηρεύομεν.
Τας θλίψεις θεραπεύει,
και άγει ο θρήνος εις άμιλλαν
αρετής την φιλόδοξον
σποράν του ανθρώπου.

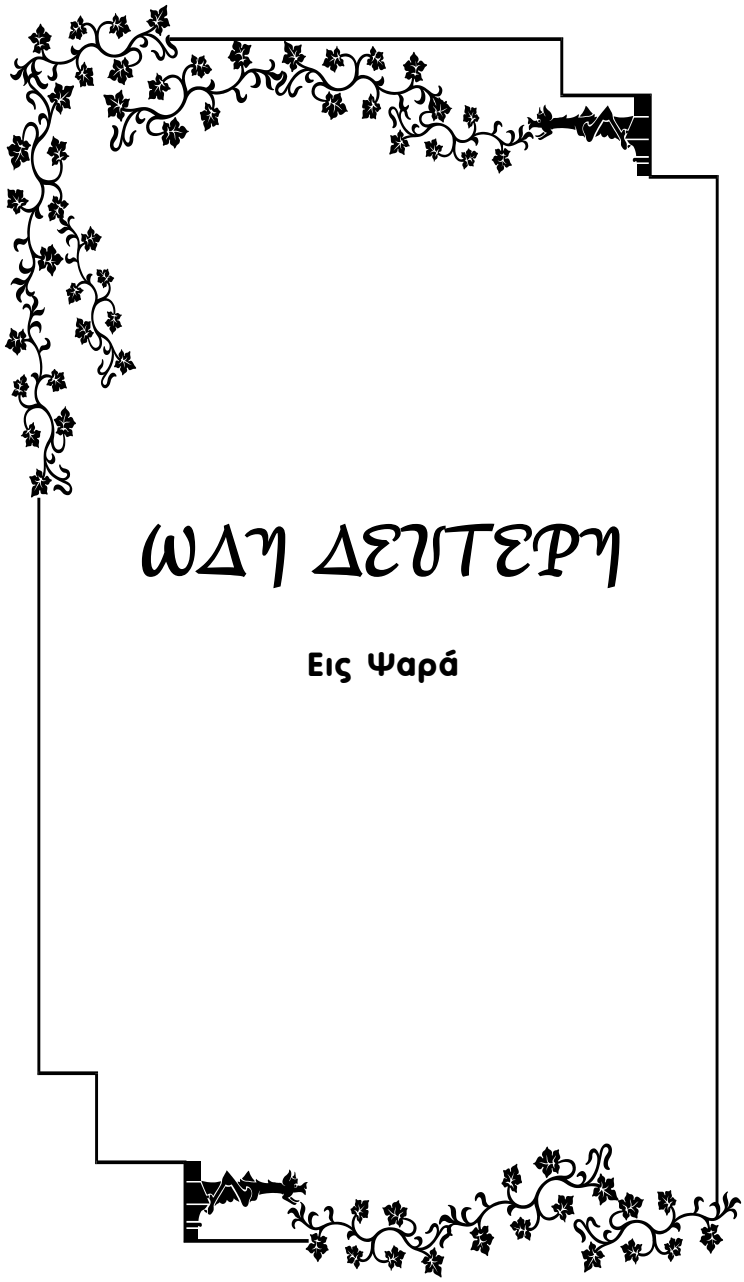

ΩΔΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Εις Ψαρά

α'

Ερατεινή, γλυκεία
θυγάτηρ Υπερίονος,
πόσον, ώ χρυσοβλέφαρος,
πόσον δεκτή και νόστιμη
φέγγεις, ώ ημέρα.

ε'

Ελεύθερος ή δούλος
τι χρησιμεύει αν είναι,
μόνον ας ζήση ο άνθρωπος,
ότι είναι η γη παράδεισος,
και η ζωή μία.

ι'

Δεύτε, εν ώ τα της Κύπριδος
δάκτυλα μυρισμένα
τας χορδάς κολακεύωσι,
και η τρυφερά κιθάρα
τον κόσμον θέλγη.

ϛ'

Τρέξατε σεις, ως αμέριμνα
πλήθη λαών - τον μέγαν
μελίφρονα αμφορέα
του Βασσαρέως αδράξατε,
νέοι και παρθένοι.

ϵ'

Με χιτώνα σιδώνιον,
με σάνδαλα χρυσόδετα,
χοροβατούντες ψάλατε
ή την στροφήν την λέσβιον
ή τέιον μέλος.

ϛ'

Φθάνει τώρα το κέρασμα,
φθάνει ο χορός και τ' άσμα -
κάθε ηδονή το μέτριον
εάν αγαπά, ας προσφύγωμεν
εις χαράν άλλην.

ζ'

Εδώ υπό τον πολύφυλλον
και δροσερόν κεδρώνα
ελάτε, ας αναπαύσωμεν
το κορμί μας και ας έχωμεν
τ' άνθη δια στρώμα.

η'
Ένα φιλί… κ' έν' άλλο…
Έρωτα, τρέξε, εξάπλωσον
αιώνια τα πτερά σου,
σκέπασον το μυστήριον
της εορτής σου.

θ'
Ούτω, καθ' ό η ταχύπους
Ίρις λάμπει και αβίαστος
με τα ζεφύρια πνεύματα
φεύγει, δι' εμάς αδάκρυτοι
φεύγουν η ημέραι.

ι'
Αναίσχυντα φρονήματα
των αγενέων ανθρώπων -
ύμνοι μανίας, 'που εφύγατε
από τα οδόντια του άδου,
στίχοι Εριννύων.

ια'
Αν της δικαιοσύνης
περιβλαστή το σκήπτρον
αν φιλάνθρωπον φύσημα
εις την καρδίαν εισπνέη
των βασιλέων -

ιβ'
Αν η αρετή κι ο ελεύθερος
νόμος ως άγια χρήματα
ειλικρινώς λατρεύωνται,
τότε καθό ο παράδεισος
δίδει η γη ρόδα.

ιγ'
Αλλ' η ζωή και τότε
δεν είναι δια τον βλέποντα
άνθρωπον τους αστέρας
άλλο παρά προοίμιον
αθανασίας.

ιδ'
Ιδού τα πολυτάραχα
κύματα της θαλάσσης -
ιδού, ιδού των αμώμων
Ψαρών δικαιοτάτων
η τραχείαι πέτραι.

ιε'
Αυτού καμμία κιθάρα
φθοροποιός, όχι όργια,
όχι κρότος Μαινάδων,
ούτ' Έρωτος παιγνίδια
τον νουν συγχίζουν.

ις'
Αλλ' ως, κατά το βράδυ
το θερινόν, ανάπτονται
ταχείαι, συχναί η ολύμπιαι
αστραπαί και θαμβώνουσι
τους οδοιπόρους -

ιζ'
Ούτως τα μεν θηκάρια
σωρηδόν ερριμένα
κρύπτουν την γην, τους βράχους -
ο δε σιδηροχάρμης
άφοβος Άρης.

ιη'
Κινεί την νήσον. Χίλια
πολέμου χάλκεα όργανα
βροντούν - εις τον αέρα
των ξίφων μύριαι γλώσσαι
λάμπουν, κλονούνται.

ιθ'
Μία βοή σηκώνεται,
μία μόνη επιθυμία,
και ωσάν ακτίνα ουράνιος,
ως φλόγα εις δάση ευάνεμα
καίει τας καρδίας.

κ'
«Υπέρ γονέων και τέκνων,
»υπέρ των γυναικών,
»υπέρ πατρίδος πρόκειται
»και πάσης της Ελλάδος
»όσιος αγώνας.

κα'
»Θαλπτήριον της ημέρας
»φως, δια πάντοτε χαίρε -
»και σεις οπού ευφραίνετε
»με φωνήν ηδυόνειρον
»της γης τα τέκνα.

κϐ'

»Χαίρετ', ελπίδες. – Ήλθε
»της Άγαρ το υπερήφανον
»σπέρμα - επάνω εις τας όχθας
»των Ψαρών, αλαλάζον
»σφόδρα, κατέβη.

κγ'

»Ω πατρίς, την εκούσιον
»δέξου θυσίαν»… - Αστράπτει.
Σεισμός πολέμου ακούεται.
Υπό τύμβον υψήνορα
Ήρωες κοιμώνται.

κδ'

Επί το μέγα ερείπιον
η Ελευθερία ολόρθη
προσφέρει δύο στεφάνους -
εν' από γήϊνα φύλλα,
κι άλλον απ' άστρα.

ΩΔΗ ΤΡΙΤΗ

Τά Ηφαίστεια

α΄

Χλωρά,μοσχοβολούντα
νησία του Αιγαίου πελάγους,
ευτυχισμένα χώματα
όπου η χαρά κ'η ειρήνη
πάντα εκατοίκουν -

ε΄

Τι τα θαυμάσια εγίνηκαν
κοράσια σας,οπ'είχαν
ψυχήν σαν φλόγα, χείλη
σαν δροσισμένα ρόδα,
λαιμόν σαν γάλα -

ι΄

Στα πλούσια περιβόλια σας
βασιλικός και κρίνοι
ματαίως ανθίζουν - έρημα,
ούτ'ένα χέρι ευρίσκεται
να τα ποτίζη.

δ΄

Τα δάση, τα λαγγάδια σας,
όπου η φωναί αντιβόουν
των κυνηγών, σιωπώσι -
σκύλοι εκεί τώρα αδέσποτοι
μόνον βαυϊζουν.

ε΄

Ελεύθερα, αχαλίνωτα
μέσα εις τ'αμπέλια τρέχουν
τ'άλογα, και εις την ράχη τους
το πνεύμα των ανέμων
κάθεται μόνον.

ς΄

Εις τον αιγιαλόν
από τα ουράνια σύγνεφα
αφόβως καταβαίνουν
κραυγάζοντες οι γλάροι
και τα γεράκια.

ζ΄

Βαθυά εις την άμμον βλέπω
χαραγμένα πατήματα
ζώντων παιδιών και ανθρώπων -
όμως πού είναι οι άνθρωποι,
πού τα παιδία.

η΄
Φρικτόν, θλιβερόν θέαμα
τριγύρω μου εξανοίγω -
ποίων είναι τα σώματα
πού πλέουσ' εις το κύμα -
ποίων τα κεφάλια -

θ΄
Αυγεριναί του ηλίου
ακτίνες, τι προβαίνετε -
τάχα αγαπάει να βλέπη
έργα ληστών το μάτι
των ουρανίων.

ι΄
Δημιουργέ του κόσμου,
πατέρα των αθλίων
θνητών, αν συ του γένους μας
όλου ζητής τον θάνατον,
αν συ το θέλης -

ια΄
Τα γόνατα μου εμπρός σου,
να, πέφτουν - το υπερήφανον
κεφάλι μου, που αντίκρυ
των βασιλέων υψώνετο,
την γην εγγίζει.

ιβ΄
Ιδού ευλαβείς οι Έλληνες
σκύπτουσιν όλοι - πρόσταξε,
κ' επάνω μας ας πέσωσιν
η φλόγες της οργής σου,
αν συ το θέλης.

ιγ΄
Πλην πολυέλεος είσαι,
και βοηθόν σε κράζω...
Βλέπω, βλέπω εις την θάλασσαν
πετώμενον τον στόλον
αγρίων βαρβάρων.

ιδ΄
Κύτταξε πώς ο ήλιος
χρυσώνει τα πανιά των -
κύτταξε πώς το πέλαγος
από σπαθιών ακτίνας
τρέμον αστράπτει.

ιε΄
Από τας πρύμνας χύνεται
γεμίζων τον αέρα
κρότος μυρίων κυμβάλων,
και μέσα από τον θόρυβον
ψάλματα εκβαίνουν -

ις΄
« - Στάζουσι τα μαχαίρια μας
»από το αίμα ακάθαρτον
»των χριστιανών - πριν πήξη,
»ελάτε, ελάτε εις νέον
»αίμα ας τα πλύνωμεν.

ιζ΄
»Ελάτε ’να ζεστάσωμεν
»τα χέρια μας ’ς τα σπλάγχνα
»όσων θυσίας προσφέρουσιν
»εις τον σταυρόν και σέβονται
»αγίων εικόνας.

ιη΄
»Ελάτε, ελάτε, ο κόπος
»αν μας καταδαμάση,
»επί σωρούς σφαγμένων
»καθίζοντας, ανάπαυσιν,
»θέλομεν εύρει.

ιθ΄
»Τα ρόδα της Ελλάδος
»εις τ’αίμα της βαμμένα
»θέλει φανούν τερπνότατον
»δώρον των γυναικών μας
κ’ έργον ηρώων».

κ΄
Σκληρά, δειλά αναθρέμματα
της ποταπής Ασίας,
έργον ηρώων, ναι, βέβαια,
ποίος το αμφιβάλλει, υπάρχει
το τρόπαιόν σας.

κα΄
Έργον ηρώων, αν σφάξητε
αδύνατα παιδία -
έργον ηρώων, αν πνίξητε
τας τρυφεράς γυναίκας
και τα γερόντια.

κϛ΄
Ιδού κι άλλα νησιά
την λύσσαν σας προσμένουσι -
πόλεις ιδού και αλίκτυπος
ξηρά κατοικημένη
απ' έθνη αθώα.

κγ΄
Δια σας, ηρώων κοπάδια,
δεν φθάνει η Χίος, η Κύπρος -
των Κυδωνιών δεν φθάνουσιν,
της Κάσσου και της Κρήτης
η κατοικίαι.

κδ΄
Άμμετε, μην αφήσετε
ζώντα κανένα - απ' αίμα
τα αιγαία νερά βαμμένα,
κύματ' ας έχουν γέμοντα
από σφαγάδια.

κε΄
Ω Έλληνες, ω θείαι
ψυχαί, 'που εις τους μεγάλους
κινδύνους φανερώνετε
ακάμαντον ενέργειαν
και υψηλήν φύσιν!

κς΄
Πώς από σας καμμία
δεν τρέχει τώρα - πώς
'κει μέσα εις τα πλεόμενα
δεν ρίχνεσθε καράβια
των πολεμίων.

κζ΄
Πώς, πώς της ταλαιπώρου
πατρίδος, δεν πασχίζετε
'να σώσητε τον στέφανον
από τα χέρια ανόσια
ληστών τοσούτων.

κη΄
Είναι πολλά τα πλήθη των
και φοβερά εις την όψιν,
αλλ' ένας Έλλην δύναται,
ένας άνδρας γενναίος
'να τα σκορπίση.

κδ'
'Οποιος την δάφνην θέλει
αθάνατον της δόξης,
όποιος δάκρυα δια τ' έθνος του
έχει, δια δε την μάχην
νουν και καρδίαν -

λ'
ας έκβη αυτός. - Να, βλέπω
ταχείαι, ως τ' απλωμένα
πτερά των γερανών,
έρχονται δύο κατάμαυροι
τρομεραί πρώραι.

λα'
Παύει ως τόσον ο κρότος
των μουσικών οργάνων -
τ'αγαρηνά τραγούδια
παύουν και τα υπερήφανα
βλάσφημα μέτρα.

λβ'
Μόνον ακούω το φύσημα
του ανέμου, οπού περνώντας
εις τα κατάρτια ανάμεσα
και εις τα σχοινία σχισμένος
βιαίως σφυρίζει.

λγ'
Μόνον ακούω την θάλασσαν,
'που ωσάν μέγα ποτάμι
ανάμεσα εις τους βράχους
κτυπώντας μυρμυρίζει
γύρω εις τα σκάφη.

λδ'
Να η κραυγαί και ο φόβος,
να η ταραχή και η σύγχυσις
από παντού σηκώνονται,
και απλώνουν πολυάριθμα
πανία 'να φύγουν.

λε'
Στενόν, στενόν το πέλαγος
ο τρόμος κάμνει - πέφτει
ένα καράβι επάνω
εις τ' άλλο και συντρίβονται -
πνίγονται οι ναύται.

λς'
Ω! πώς από τα μάτια μου
ταχέως εχάθη ο στόλος -
πλέον δεν ξανοίγω τώρα
παρά καπνούς και φλόγας
ουρανομήκεις.

λζ'
Έξω από την θαλάσσιον
πυρκαϊάν νικήτριαι
ιδού πάλιν εκβαίνουν
σωσμέναι η δύο κατάμαυροι
θαυμάσιαι πρώραι.

λη'
Πετάουν, απομακρύνονται -
'ς το διάστημα του αέρος
χωσμέναι, γίνονται άφαντοι -
διαβαίνουσαι επαιάνιζον,
κ' ήκουεν ο κόσμος.

λθ'
Κανάρι! - και τα σπήλαια
της γης εβόουν, Κανάρι -
Και των αιώνων τα όργανα
ίσως θέλει αντηχήσουν
πάντα Κανάρι.

ΩΔΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Εις Σάμον

α'
Όσοι το χάλκεον χέρι
βαρύ του φόβου αισθάνονται,
ζυγόν δουλείας ας έχωσι -
θέλει αρετήν και τόλμην
η ελευθερία.

β'
Αυτή - και ο μύθος κρύπτει
νουν αληθείας - επτέρωσε
τον Ίκαρον - και αν έπεσεν
ο πτερωθείς κ' επνίγη
θαλασσωμένος,

γ'
Αφ' υψηλά όμως έπεσε,
και απέθανεν ελεύθερος.
Αν γένης σφάγιον άτιμον
ενός τυράννου, νόμιζε
φρικτόν τον τάφον.

δ'
Μούσα, το Ικάριον πέλαγος
έχεις γνωστόν. Να η Πάτμος,
να αι Κορασσίαι, κ' η Κάλυμνα
'που τρέφει τας μέλισσας
με' αθέριστα άνθη.

ε'
Να της αλόης η νήσος,
και η Κως ευτυχεστάτη,
ήτις του κόσμου εχάρισε
τον Απελλήν και αθάνατον
τον Ιπποκράτην.

ς'
Ιδού και ο μέγας τρόμος
της Ασίας γης, η Σάμος -
πλέξε δι'αυτήν τον στέφανον
υμνητικόν και αιώνιον,
λυρική κόρη.

ζ'
Αυτού, ενθυμάσαι, εγέμιζες
του τέϊου Ανακρέοντος
χαρμόσυνον κρατήρα,
κ' έστρωνες δια τον γέροντα
δροσόεντα ρόδα.

η'
Αυτού, του Ομήρου εδίδασκες
τα δάκτυλα 'να τρέχουσι
με' την ωδήν συμφώνως,
όταν τα έργα ιστόρει
θεών και ηρώων.

θ'
Αυτού, τα χρυσά έπη
εμψύχωνες εκείνου,
δι' ου τα νέφη εσχίσθησαν
και των άστρων εφάνηκεν
η αρμονία.

ι'
Ώ κατοικία Ζεφύρων,
όταν αλλού του ηλίου
καίουν τα βουνά η ακτίνες,
ή τον χειμώνα η νύκτα
κόπτη τας βρύσεις -

ια'
Εσύ ανθηρόν το στήθος σου,
φαιδρόν τον ουρανόν
έχεις, και από τα δένδρα σου
πολλή πάντοτε κρέμεται
καρποφορία.

ιβ'
Καθώς, προτού νυκτώση,
μέσα εις τον κυανόχροον
αιθέρα, μόνος φαίνεται
λάμπων γλυκύς ο αστέρας
της Αφροδίτης -

ιγ'
Καθώς μυρτιά υπερήφανος
απ' άνθη φορτωμένη
και από δροσιάν αστράπτει,
όταν η αυγή χρυσόζωνος
την χαιρετάη -

ιδ'
Ούτω το κύμα Ικάριον
κτυπούσα η βάρκα, βλέπει
σε εις τα νησιά ανάμεσα
λαμπράν και υψηλοτάτην,
και αγαλλιάζει.

ιε'
Τι εγίνηκαν η ημέραι,
ότε εις τας κορυφάς
του Κερκετέως δενδρόεντος
εχόρευον η τέχναι
στεφανωμέναι -

ις'
Έρχονται, ω μακαρία
νήσος, έρχονται πάλιν -
το προμηνύουσι τ' άντρα σου
φλογώδη, εξ ών μυρίαι
μαχαίριαι εκβαίνουν.

ιζ'
Ως η σφήκες μαζώνονται
επί τα ολίγα λείψανα
σπαραγμένης ελάφου,
ή ταύρου οπού εκατάντησε
δείπνον λεαίνης,

ιη'
Αλλ'αν βροντήση εξαίφνης,
πετάουν ευθύς και αφίνουσι
την ποθητήν τροφήν,
υπό τα δένδρα φεύγουσαι
και υπό τους βράχους -

ιθ'
Ούτως, εις τα παράλια
ασιατικά, τα πλήθη
αγαρηνά αναρίθμητα
βλέπω 'να επισωρεύωνται,
όμως ματαίως.

κ'
Σάλπιγγα μεγαλόφθογγος
«οι Σάμιοι», κράζει, «οι Σάμιοι»
και ιδού τα πόδια τρέμουσι
μυρίων ανδρών και αλόγων
θορυβουμένων.

κα'
«Οι Σάμιοι» - και εσκορπίσθησαν
των απίστων αι φάλαγγες.
Α, τι, ω δειλοί, δεν μένετε,
'να ιδήτε, αν το σπαθί μας
κοπτερόν ήναι.

κϐ'
Έρχονται, πάλιν έρχονται
χαράς ημέραι, ω Σάμος -
το προμηνύουν οι θρίαμβοι
πολλοί και θαυμαστοί,
′που σε δοξάζουν.

κγ'
Νήσος λαμπρά,ευδαίμονε -
ότε η δουλεία σε αμαύρωνε,
σ′είδον - άμποτε νάλθω
′να φιλήσω το ελεύθερον
ιερόν σου χώμα.

κδ'
Εάν φιλοτιμούμεθα
′να την′ ξαναποκτήσωμεν
μ′ ιδρώτα και με αίμα,
καλόν είναι το καύχημα
της αρχαίας δόξης.

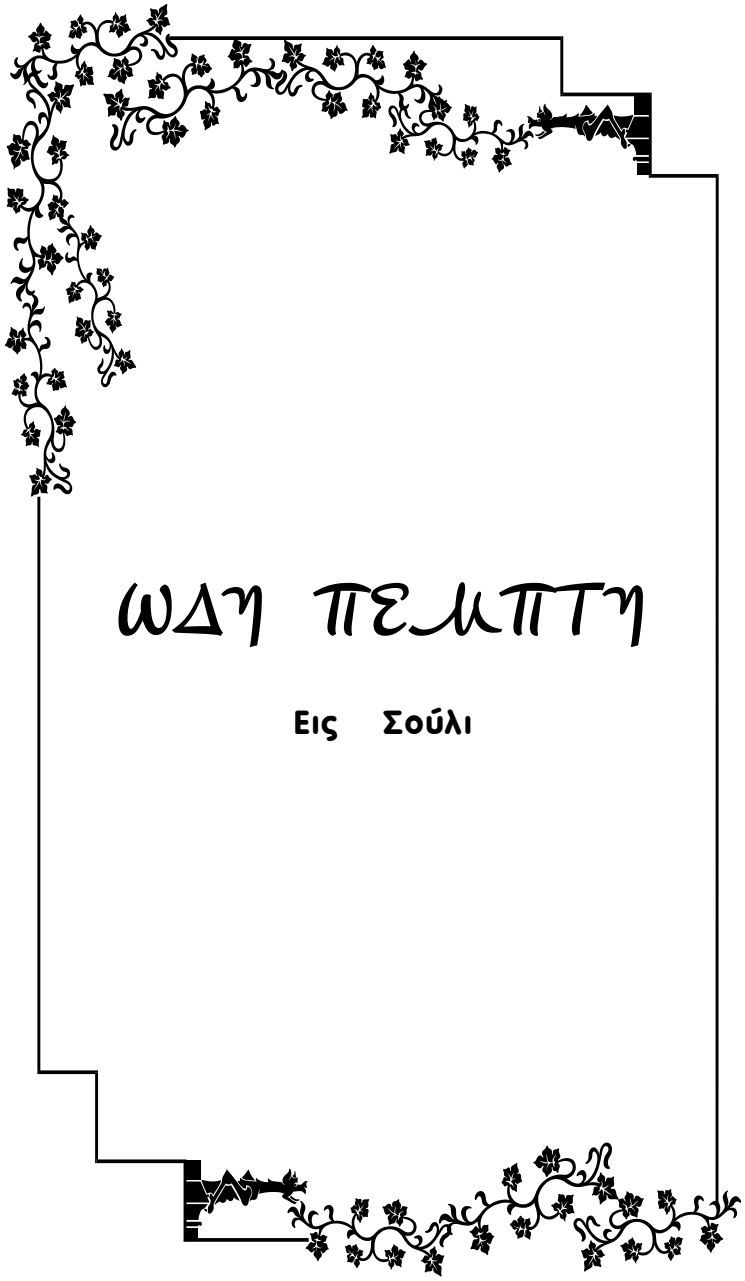

ΩΔΗ ΠΕΜΠΤΗ

Εις Σούλι

α'
Φυσάει σφοδρός ο αέρας,
και το δάσος κυμαίνεται
της Σελλαϊδος - φθάνουσι
μακράν εδώ, όπου κάθομαι,
μουσικά μέτρα.

ε'
Αφροντίστων ποιμένων
στίχοι δεν είναι, ή γάμου,
ή πανηγυριζόντων
νέων γυναικών και ανθρώπων,
μήτε ιερέων.

γ'
Άλλη λαμπρά πανήγυρις
την σήμερον εορτάζεται
εις την Ελλάδα - ο άγγελος
χορεύει του πολέμου -
δάφνας μοιράζει.

δ'
Βράχοι υψηλοί, διαβόητοι,
βουνά του τετραχώρου,
από σας καταβαίνουσι
πολλοί και δυνατοί
αδάμαστοι άνδρες.

ε'
Κάθε χέρι, κλαδί -
κάθε κεφάλι φέρνει
στέφανον - από βράχον
πηδάουν εις βράχον ψάλλοντες
πολέμιον άσμα.

ς'
«Μακράν και σκοτεινήν
»ζωήν τα παλληκάρια
»μισούν - όνομα αθάνατον
»θέλουν και τάφον έντιμον
»αντίς δια στρώμα».

ζ'
Ούτως εβόουν - συμφώνως
τ'άρματά τους εβρόνταον
και τ' άντρα ... - Ω δεν ακούω
πλέον παρά τον άνεμον
και τους χειμάρρους.

η'
Εσύ οπού τρέχεις, πρόσμενε,
ώ στρατιώτα - ειπέ μου,
και ας μη σε κυνηγήση
βόλι του εχθρού, πού υπήγαν
οι σύντροφοί σου.

θ'
«Λείπει ο καιρός. Αν έχης
»ελαφρά τα ποδάρια,
»και στήθος, ακολούθα με -
»τρέξε και συ μ' εμένα -
»μας φεύγει η ώρα».

ι'
Γνωρίζω την φωνήν σου.
Οδήγει. - Οι βράχοι φεύγουσι
τώρα υπό τα πατήματα
συχνά, φεύγουν οπίσω
σπήλαια και δένδρα.

ια'
Των ποταμών πλατέα
νερά, βαθέα λαγγάδια,
έρημα μονοπάτια,
δάση, βουνά, χωράφια,
φεύγουν οπίσω.

ιβ'
Ιδού το Καρπενήσι -
αυτού από τα ψηλώματα,
όπου αναμένω, βλέπω
κρυπτόν στεφανωμένων
σύνταγμα ηρώων.

ιγ'
Και αντίκρυ τα αναθρέμματα
του Οσμάν με' δίχως τάξιν,
πλην χιλιάδας, χιλιάδας
βλέπω συγκεχυμένων
πεζών και ιππέων.

ιδ'
Ως εις χώραν εορτάζουσαν
συντρέχει μεν ο κόσμος
πολύς, κλαγγάς δε οργάνων,
φωνάς δε ανδρών χαιρόντων
ακούεις και κρότον.

ιε'
Ούτω και εις το στρατόπεδον
των βαρβάρων ακούεις
κραυγάς, τύμπανα, κτύπους -
όμως ατρέμα ο θάνατος
στέκων τους βλέπει.

ις'
Ως τόσον της ημέρας
το φως εγίνηκ' άφαντον
τους ουρανούς σκεπάζει
το φοβερό σου κάλυμμα,
ιερά νύκτα.

ιζ'
Μητέρα φρονημάτων
υψηλών, συνεργέ
ψυχών τολμηροτάτων,
νύκτα ουρανία και σύγχρονε
δικαιοσύνης.

ιη'
Συχνά από σε παιδεύονται
λαοί άφρονες, άσωτοι -
συχνά και των τυράννων
αλλάζεις την χρυσήν
ζώνην εις στάκτην.

ιθ'
Τώρα εδώ το πυκνότερον
σκότος σου χύσαι. Άνθρωπος
άνθρωπον ας μη βλέπη,
ας μη' ξανοίγη μάτι
χείρα ωπλισμένην.

κ'
Το πνεύμα τεταραγμένον
των εχθρών της πατρίδος μου
ας πλάσση φοβερούς
γίγαντας, και ας φαντάζεσαι
παντού μαχαίρας.

κα'
Ακούω, ακούω τον θόρυβον
ως αρχομένης μάχης -
κουφοβροντάει τοιούτως,
ότε επάνω εις τους βράχους
ρίχνεται η θάλασσα.

κϛ'
Δάσος βοάει τοιούτως,
οπότε από τα σύγνεφα
σκληρώς το δέρνει ο άνεμος -
ξηρά τα φύλλα φεύγουσιν
εις τον αέρα.

κζ'
Να, των σπαθιών ο κρότος
προδήλως τώρα ακούεται -
να, πέφτουν ως ουράνιαι
βρονταί, πολλά, απροσδόκητα
βόλια θανάτου.

κδ'
Να, πανταχού σηκώνονται
ομού και των νικώντων
και των νενικημένων
η φωναί, τρομερή,
φρικτή αρμονία.

κε'
Ω άγγελοι, οπού ετάχθητε
φύλακες των δικαίων,
της Σελλαϊδος σώσατε
τα τέκνα και τον Μπότσαρην
δια την Ελλάδα.

κς'
Έπαυσ' η μάχη ολότελα,
αναχωρεί και η νύκτα -
ιδού 'που τ'άστρα αχνύζουσι,
και οι καθαροί λευκαίνονται
αιθέριοι κάμποι.

κζ'
Πυκναί, πυκναί ως ομίχλη,
περνάουν απ' έμπροσθέν μου
των ψυχών η χιλιάδες -
τα χέρια των ακόμα
στάζουσιν αίμα.

κη'
Άνομοι, τον σταυρόν
εχθρόν επήραν - και άγγελος
τους οδηγεί - εις το πρόσωπον
του λάμπει η καταδίκη,
ρομφαία 'ς το χέρι.

κθ'
Ιδού ανά δεκάδας,
πετάουν και των Ελλήνων
τα πνεύματα ελαφρά -
αστράπτουν ως η ακτίνες
του πρώτου ηλίου.

λ'
Φέρνει σταυρόν και βάϊα
ο πτερωμένος άγγελος
'που τους ηγεμονεύει -
ψάλλοντες αναβαίνουσιν
υπέρ τα νέφη.

λα'
Ψυχαί μαρτύρων, χαίρετε -
την αρετήν σας άμποτε
'να μιμηθώ εις τον κοσμον,
και 'να φέρω την λύραν μου
με 'σας 'να ψάλλω.

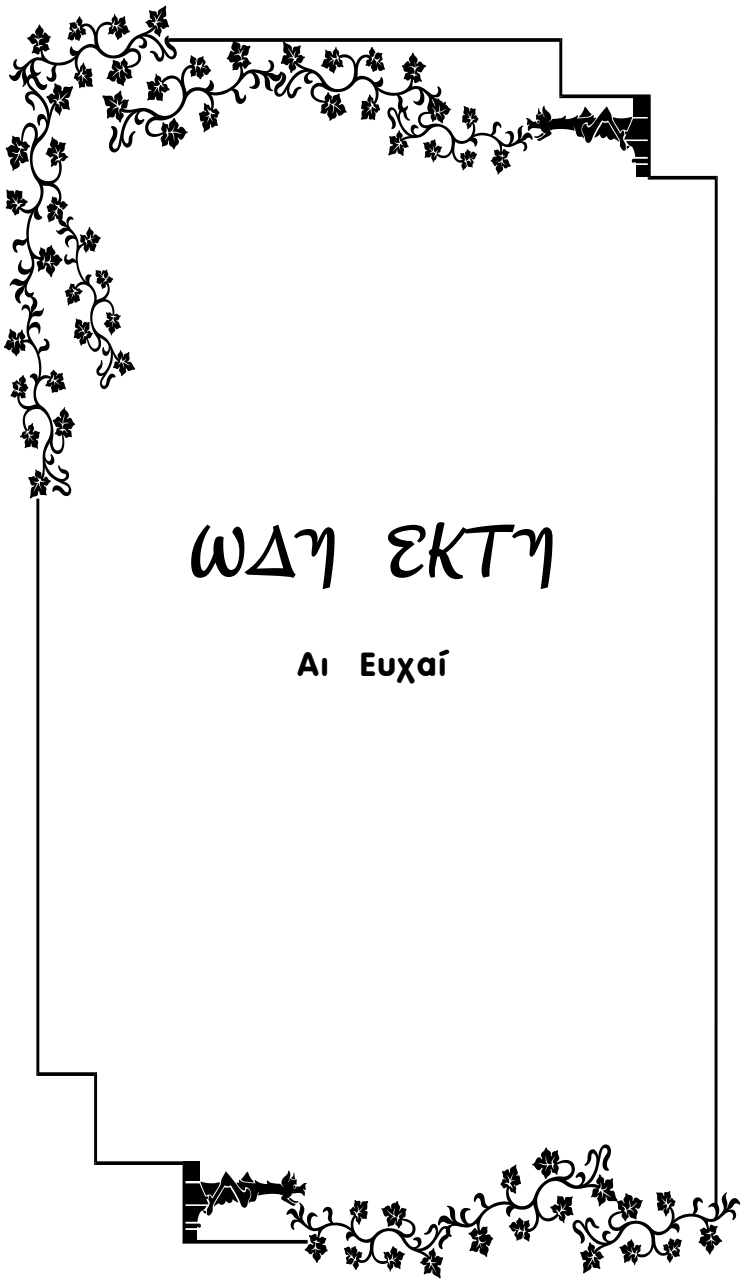

ΩΔΗ ΕΚΤΗ

Αι Ευχαί

α'
Της θαλάσσης καλύτερα
φουσκωμένα τα κύμματα
'να πνίξουν την πατρίδα μου
ωσάν απελπισμένην,
έρημον βάρκαν

β'
'Σ την στεριάν, 'ς τα νησία
καλήτερα μίαν φλόγα
'να ιδώ παντού χυμένην,
τρώγουσαν πόλεις, δάση,
λαούς και ελπίδας

γ'
Καλήτερα, καλήτερα
διασκορπισμένοι οι Έλληνες
'να τρέχωσι τον κόσμον,
με εξαπλωμένην χείρα
ψωμοζητούντες

δ'
Παρά προστάτας 'νά 'χωμεν.
Με ποτέ δεν εθάμβωσαν
πλούτη ή μεγάλα ονόματα,
με ποτέ δεν εθάμβωσαν
σκήπτρων ακτίνες.

ε'
Αν οπόταν πεθαίνη
πονηρός βασιλεύς
έσβην' η νύκτα εν άστρον,
ήθελον μείνει ολίγα
ουράνια φώτα.

ς'
Το χέρι οπού προσφέρετε
ως προστασίας σημείον
εις ξένον έθνος, έπνιξε
και πνίγει τους λαούς σας,
πάλαι, και ακόμα.

ζ'
Πόσοι πατέρες δίδουσιν,
όχι ψωμί, φιλήματα
'ς τα πεινασμένα τέκνα τους,
εν ω λάμπουν 'ς τα χείλη σας
χρυσά ποτήρια!

η'
Όταν υπό τα σκήπτρα σας
νέους λαούς καλείτε,
νέους ιδρώτας θέλετε
εσείς δια 'να πληρώσητε
πλουσιοπαρόχως.

θ'
Τα ξίφη οπού φυλάγουσι
τα τρέμοντα βασίλειά σας,
τα ξίφη οπού τρομάζουσι
την αρετήν, και σφάζουσι
τους λειτουργούς της.

ι'
Θέλετε θησαυρούς
πολλούς δια 'να 'γοράσητε
κρότους χειρών και επαίνους,
και τ' άπιστον θυμίαμα
της κολακείας.

ια'
Ημείς δια τον σταυρόν
ανδρείως υπερμαχόμεθα
και σεις εβοηθήσατε
κρυφά τους πολεμούντας
σταυρόν και αλήθειαν.

ιβ'
Δια 'να θεμελιώσητε
την τυραννίαν, τιμάτε
τον σταυρόν εις τας πόλεις σας,
και αυτόν επολεμήσατε
εις την Ελλάδα.

ιγ'
Και τώρα εις προστασίαν μας
τα χέρια σας απλώνετε!
τραβήξετέ τα οπίσω -
βλέπει ο θεός και αστράπτει
δια τους πανούργους.

ιδ'
Όταν το δένδρον νέον
εβασάνιζον οι άνεμοι,
τότε βοήθειαν ήθελεν -
ενδυναμώθη τώρα,
φθάνει η ισχύς του.

ιε'
Το ξίφος σφίγξατ', Έλληνες -
τα ομμάτιά σας σηκώσατε -
ιδού - εις τους ουρανούς
προστάτης ο θεός
μόνος σας είναι.

ις'
Και αν ο θεός και τ'άρματα
μας λείψωσι, καλήτερα
πάλιν 'να χρεμετήσωσι
'ς τον Κιθαιρώνα Τούρκων
άγριαι φοράδες,

ιζ'
παρά ... Αι, όσον είναι
τυφλή και σληροτέρα
η τυραννίς, τοσούτον
ταχυτέρως ανοίγονται
σωτήριοι θύραι.

ιη'
Δεν με θαμβώνει πάθος
κανένα - εγώ την λύραν
κτυπάω, και ολόρθος στέκομαι
σιμά εις του μνήματός μου
τ' ανοικτόν στόμα.

ΩΔΗ ΕΒΔΟΜΗ

Το Φάσμα

α'
Το πνεύμα μου σκοτίζεται -
η γη υπό τα ποδάρια μου
γέρνει - αθελήτως τρέχω
ωσάν από μία ράχην
βουνού, εις λαγγάδι.

β'
Με σέρνει η τύχη. Ώ, πόση
νύκτα εμαζώχθη αυτούθε
και φόβος, όπου πέφτοντας
εμβαίνω - σπήλαιον είναι
ή χάσμα του άδου

γ'
Ελύθησαν οι άνεμοι -
σφοδροί, σφοδροί εδώ μέσα
ως φουσκωμένα χύνονται
ποτάμια από πολλά
χειμέρια νέφη.

δ'
'Σ τον θόρυβον σηκώνονται
φωναί συχναί και ασήμαντοι,
ως μακράν εις την θάλασσαν
στεναγμοί πνιγόμενων
μυρίων ανθρώπων.

ε'
Βλέπω, βαθιά, μίαν σπίθα -
πλησιάζει - μεγαλώνεται -
ωσάν κύκλος αμέτρητος,
ως πέλαγος φλογώδες
εμπρός μου απλώθη.

ς'
Ελεεινά ναυάγια
πλέουσιν αυτού. Μεγάλον
κορμί νεοσπαραγμένον
περνάει, και ως σώμα φαίνεται
μίας βασιλίσσης.

ζ'
Ώ Ελλάς!... - Ιδού χιλιάδες
παιδιών έτι εις τα σπάργανα
περνάουν, κ' εις κάθε στήθος
ένα μαχαίρι στέκεται
καταχωσμένον.

η'
Κοράσια, ιδού, μητέρες
περνάουν. Έλαμπον πρώτα
τα πλήθη αυτών σαν άστρα -
εχαίροντο, και τ' άρπαξε
θανάσινη ώρα.

θ'
Έχουσι των στεφάνων τους
μαδημένα τα ρόδα,
γυμνά τ'άσπρα βυζία τους,
μιασμένα από τα χείλη
αγρίων βαρβάρων.

ι'
Να, και οι σωροί περνάουσι
των μαχίμων ανθρώπων,
ένδοξοι ναύται, αείμνηστοι,
ανδρείοι στρατιώται
κ' ήμερος όχλος.

ια'
Ματαίως το ακονισμένον
εγύμνωσαν σπαθί τους -
δάφνας ματαίως εμάζωξαν -
πάσαν ελπίδα ο άνεμος
έξαφνα επήρε.

ιβ'
Έρημη τώρα η θάλασσα
είναι - και ιδού μακρόθεν,
ως νέφη εις τον ορίζοντα
εσπερινόν, 'ξανοίγω
γην και νησία.

ιγ'
Εγκρημνισμέναι πόλεις
φαίνονται αυτού, και λείψανα
πύργων, ναών, χωρίων -
άροτρα, βάρκες και άρματα
ημελημένα.

ιδ'
Ζώντα δεν βλέπω - ουτ' άφησε
καν' ένα η σκληρά τύχη
επάνω εις τέτοιον θέατρον,
τ' έθνους 'να κλαίη την άωρον
τρισάθλιον μοίραν.

ιε'
Μεγάλη, τρομερή,
με' τα πτερά απλωμένα,
καθώς αετός ακίνητος,
κρέμεται 'ς τον αέρα
'ψηλά η Διχόνοια.

ις'
«Εγώ», φωνάζει, «εγώ
»από τον κόσμον έσβησα
»ένα λαόν - και ταύτην
»την γην εξολοθρεύσασα
τώρα εορτάζω».

ιζ'
Ούτως ειπούσα η δύσφημος,
χύνει από δύο ποτήρια
αίμα και πορφυρίζονται
πάντες οι ουράνιοι κάμποι,
η γη και η νήσοι.

ιη'
Ελύθη, ελύθη ως όνειρον
το φάσμα. Καθαρώτατος
ο αέρας καταβαίνει
και δροσίζει τα χείλη μου
και την ψυχήν μου.

ιθ'
Ώ Ελλάς! - ω πατρίς μου!
ελπίδων γλυκυτάτων
μήτηρ! σε βλεπω ακόμα
ζώσαν και μαχομένην,
και αναλαμβάνω.

κ'
Φύγε, φύγε τον κίνδυνον,
δια τον σταυρον 'που πλύνεις
με' τ' αιμά σου - δια τ'όνομα
της ιεράς των τέκνων σου
ελευθερίας.

κα'
Έως σήμερον σε ωφέλησαν
του νοός η θεόπνευστος
φλόγα, και τα μεγάλα,
ανέλπιστα, αναρίθμητα
έργα, και η δύναμις.

κϑ'
Αλλ' έφθασεν η ημέρα
κινδύνου - η δοξασμένη
δάφνη της κεφαλής σου
τρέμει - κι ο εχθρός προσέχει
'να την αρπάξη.

κϑ'
Μάθε ότι εις τους χορούς
των πολεμων, ως έσωσεν
η ανδρεία τον στρατιώτην,
ούτω εις αυτούς η ομόνοια
σώνει τα έθνη.

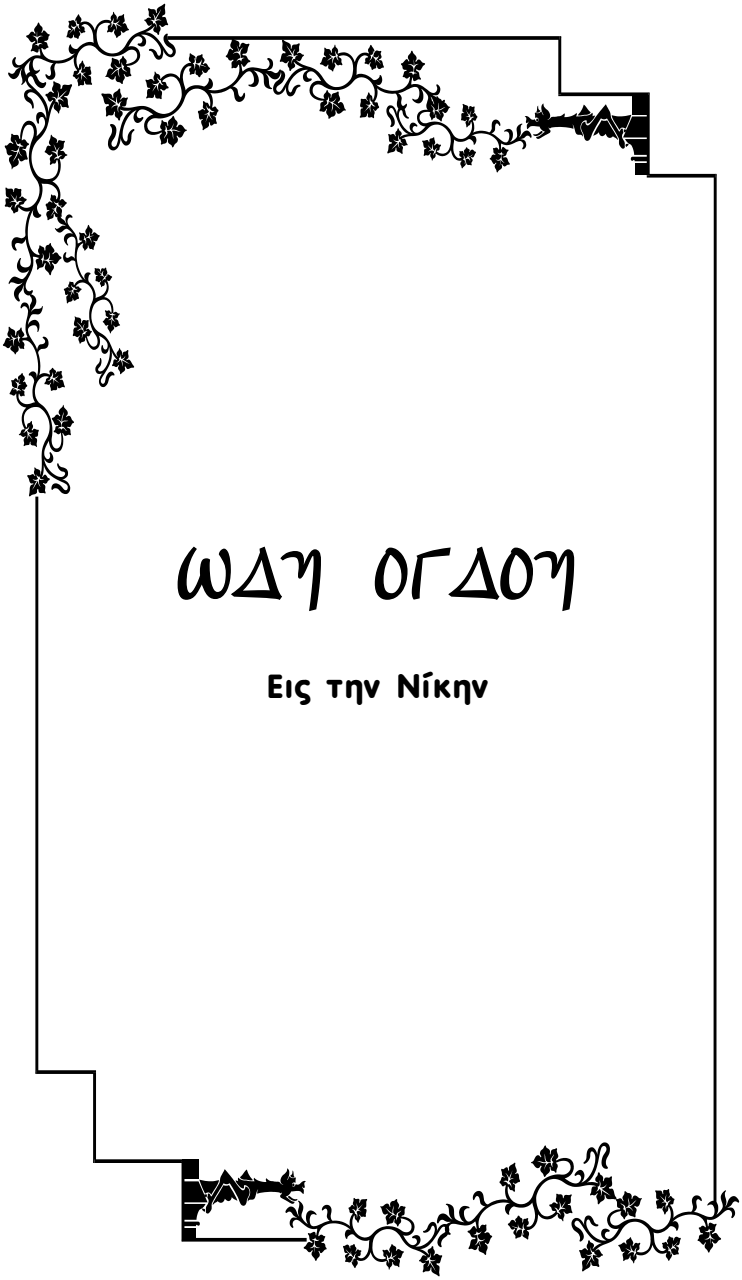

ΩΔΗ ΟΓΔΟΗ

Εις την Νίκην

α'
Ον, συ 'που η φαντασία
φλογώδης των θνητών
'σαν πτερωμένην βλέπει
παρθένον ' ς τον αέρα,
ουράνιον έργον -

β'
'Σ το μέτωπόν σου πάντοτε
άσβεστος λάμπει αστέρας,
ώ Νίκη, συσσωρεύονται
τριγύρω σου ματαίως
νύκτες αιώνων.

γ'
Το χέρι οπού τα πέπλα
των ουρανών κατέστρωσεν,
από σύγνεφα ολόχρυσα
εκβαίνει, και σου δείχνει
ανδρείους ανθρώπους.

δ'
Πετάεις εσύ κ' επάνω τους
σκορπίζεις φύλλα αμάραντα -
τέρπουν αυτά τους ζώντας,
και τους γενναίους θανόντας
τέρπουν ακόμα.

ε'
Α, πώς υπό την πτέρυγα
ταχείαν του Νότου ή τ' Εύρου,
πολλά βλέπεις 'να σκήπτωσι
τ' ανησυχα της λίμνης
'ψηλά καλάμια!

ς'
'Από τριγμούς γεμίζουν
απαύστως ολοτρίγυρα
μεγίστην πεδιάδα,
κανείς δε δεν εμέτρησεν
αυτών το πλήθος.

ζ'
Όμως οι κυνηγοί
βάνουν φωτιά κει μέσα,
κ' ευθύς από μίαν άκραν
'περασ' η φλόγα εις άλλην
καίουσα τα πάντα.

η'
Πανέρημος, ξεσκέπαστη
αστράπτει τώρα η πλάτη
των υδάτων, εσκόρπισεν
ο άνεμος τα λείψανα
καπνού και στάκτης.

θ'
Πυκνά, πυκνά ως καλάμια
ανεμισμένα εβλέπαμεν
'να κινώνται εις τους κάμπους μας
των πολεμίων μας τ' άρματα,
κ' έπεσαν όλα.

ι'
Πού είναι η τόσαι γλώσσαι
των ακτινοβολούντων
σπαθιών - πού είναι η χείρες
των εχθρών μας αμέτρητοι -
πού τα καυχήματα

ια'
Πλατύς και σκοτεινός,
βαθύς έχασκεν κι άφευκτος
ο άδης υποκάτω τους -
εβούλιασαν, εχάθησαν,
εκλείσθη ο τάφος.

ιβ'
Ούτως από τον ήλιον,
ωσάν πυρός σταλάγματα,
πέφτουσιν εις την θάλασσαν
των αιώνων, και χάνονται
δια πάντα η ώραι.

ιγ'
Ώ Νίκη, δια τους Έλληνας
στεφάνους πλέξε - αλλ'όχι
'σαν κείνους 'που χαρίζεις
εις βασιλέα κενόδοξον,
αιματοπότην

ιδ'
'Σαν κείνους όχι. Επάνω τους
τα δάκρυα των λαών
στάζουσι, και μαραίνονται
ογλήγορα ως απ' όφιν
χόρτα καϊμένα.

ιε'
Πήγαινε εις το παράδεισον -
μία δάφνη εκεί βλαστάνει -
άγγελος την φυλάττει
λαμπρός, και την ποτίζει
ψάλλων τοιαύτα

ις'
«Αύξανε δια τον θρίαμβον,
»δια την αγάπην αύξανε
»ελευθερίας, πατρίδος -
»δια πάντοτε ακεραύνωτος
»βλάστανε , ω δάφνη».

ιζ'
Ζήτει τα θαλερώτερα,
πλέον άφθαρτα κλωνάρια -
μ'αυτά πλέξε τα στέμματα,
και πρόσθεσον ακόμα
δύο ειδών ρόδα.

ιη'
Λευκά και δροσερώτατα,
'σαν άστρα αυγερινά,
υπό τα θεία φυτρώνουσι
πατήματα, και πέφτουσι
συχνά εις τον κόσμον.

ιθ'
Τάχεις γνωστά - κ' εστόλισες
πολλαίς φοραίς μ' εκείνα
τους μη σκληρώς πατήσαντας
τον εχθρόν, όταν έβαλεν
τ' άρματα κάτω.

κ'
Τάχεις γνωστά - τα εχάρισες
εις όσους δεν εξάπλωσαν
βαρείαν χείρα επί γέροντας
ή παρθένους οπ'έγιναν
λάφυρα μάχης.

κα'
Εάν τιμήσης ήρωα
μ' αυτά, προσμένει ο τάφος
το σώμα του, προσμένουσιν
οι ουρανοί το στέφος του
και τ'όνομά του.

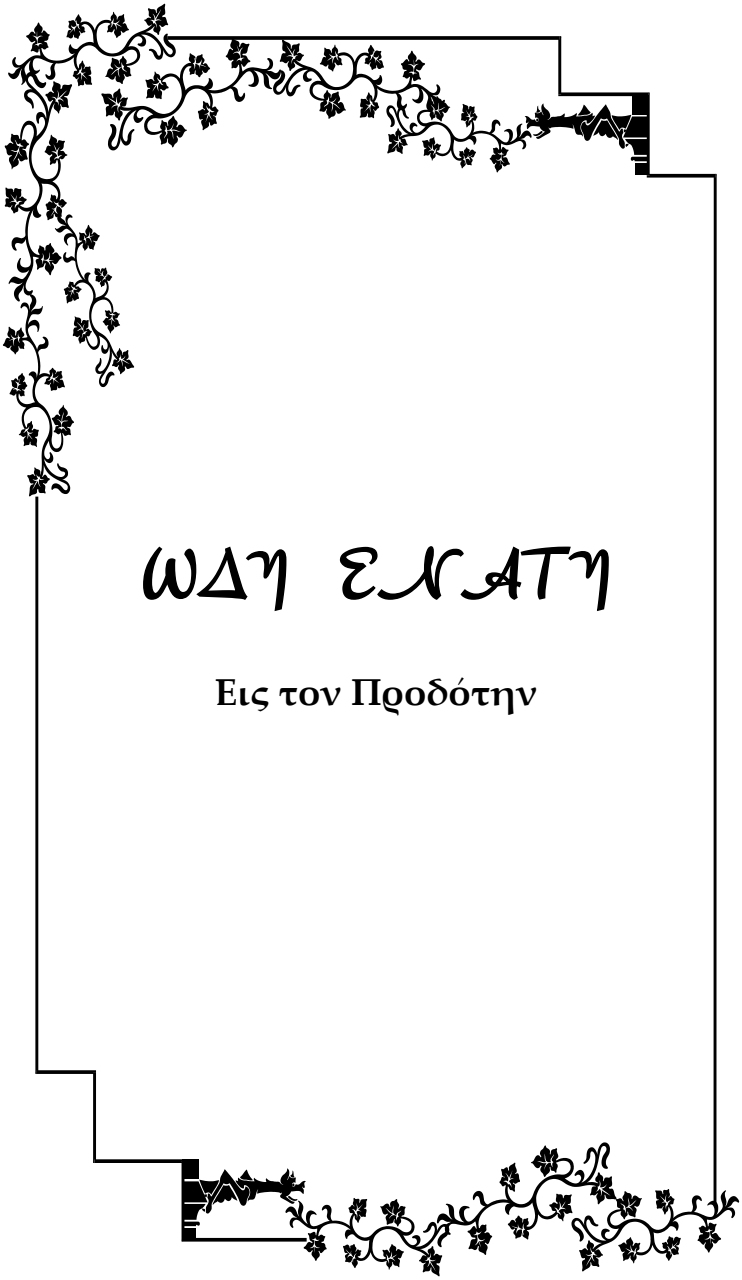

ΩΔΗ ΕΚΤΗ

Εις τον Προδότην

α'
Εγύρισε ταις πλάταις του -
φεύγει, φεύγει ο προδότης -
αλαμπή σέρνει τ'άρματα
φαρμακερά, το στήθος του
έγινεν άδης.

β'
Τον σταυρόν και τους Έλληνας
άφησ' οπίσω, εξάπλωσεν
αδελφικώς την χείραν σου
'ς τους Τούρκους, κ' επροσκύνησε
βάρβαρον νόμον.

γ'
Τον συντροφεύει ολόμαυρον
μέγα εναέριον σύγνεφον -
κρέμεται ακόμα ατίνακτον
αστροπελέκι επάνω του,
κι άγρυπνος μοίρα.

δ'
Ω Βαρνακίωτη - τρέχεις,
και ο κτύπος των ποδών σου
αντιβομβεί, ωσάν' νάτρεχες
επί τον κούφιον θόλον
βαθείας αβύσσου.

ε'
Αν κοπιασμένος πέσης
ν' αναπαυθής 'ς τα χόρτα,
η τιμωρός συνείδησις
με' σε πλαγιάζει αλλάζουσα
τα χόρτα εις δράκοντας.

ς'
Το φως εσύ αποφεύγεις
της ημέρας, φοβούμενος
μήπως των προδομένων
ανθρώπων σε' ξανοίγουσιν
η μακραί σπάθαι.

ζ'
Κράζεις την νύκτα, κ' έρχεται -
αλλά εις το σκότος μέσα
τυλιγμένους φαντάζεσαι
εχθρούς αρματωμένους,
και ως άφρων μένεις.

η'
Αν μαυροφορεμένης
χήρας, αν βρέφους θρήνον
ορφανικόν ακούσης,
τρέμεις, και το ποτήρι σου
πέφτει σχισμένον.

θ'
Αν της χαράς τον γέλωτα
ιδής εις φιλικόν
δείπνον περιπετώμενον,
απ' ίδρωτα θανάτου
στάζουν τα φρύδια σου.

ι'
Ώ, ποίαν ζωήν ηγόρασες,
προδότα Βαρνακιώτη!
και τι έλπιζες - το θείον
δια τους ομοίους σου τέτοια
δώρα ετοιμάζει.

ια'
Αν ήθελες χρυσάφι -
πολύν εις τας βαρβάρους
αγαρηνάς σκηνάς
με' το σπαθί εις το χέρι
εύρισκες πλούτον.

ιβ'
Πληγωμένος απ'ύβριν
Ελληνικών στομάτων
αν ήθελες εκδίκησιν -
η καλητέρα εκδίκησις
είναι η συμπάθεια.

ιγ'
Μέγα, λαμπρόν εάν ήθελες
όνομα, και περνώντας
εσύ κάθε οφθαλμός
με' θαυμασμόν'να στρέφεται
παρατηρώντας σε

ιδ'
Σφαλερόν δρόμον, άθλιε,
εδιάλεξας - οι Έλληνες
'που επρόδωσας θαυμάζονται
από την οικουμένην
κ' ήρωες καλούνται.

ιε'
Και καταφρονημένος
ο Βαρνακιώτης έγινε.
Γύρευε από την μοίραν σου
κρυπτόν ′να σου χαρίση
τάφον εις όλους.

ΩΔΗ ΔΕΚΑΤΗ

Ο Βωμός της Πατρίδος

α'
Τρέξατε, αδέλφια, τρέξατε,
ψυχαί θερμαί, γενναίαι -
εις τον βωμόν τριγύρω
της πατρίδος αστράπτοντα
τρέξατε πάντες.

β'
Ας παύσωσ' η διχόνοιαι
'που ρίχνουσι τα έθνη
τυφλά, υπό τα σκληρότατα
ονύχια των αγρύπνων
δολίων τυράννων.

γ'
Τρέξατ' εδώ - συμφώνως
τους χορούς ας συμπλέξωμεν,
προσφέρων ο καθένας
λαμπράν θυσίαν, πολύτιμον
εις την πατρίδα.

δ'
Εδώ ας καθιερώσωμεν
τα πάθη μας προθύμως -
τ' άρματα ημείς αδράξαμεν
μόνον δια 'να πληγώσωμεν
του Οσμάν τα στήθη.

ε'
Εδώ πάντα τα πλούτη μας
ας χύσωμεν - εν όσω
γυμνόν σπαθί βαστούμεν,
μας φθάνουσι τα φύλλα
τίμια της δάφνης.

ς'
Κ' ύστερ', αφ' ου συντρίψωμεν
τον έχθιστον ζυγόν,
άλλα όχι αβέβαια πλούτη
θέλει μας δώσει πάλιν
η ελευθερία.

ζ'
Εδώ ηδονάς και ανάπαυσιν,
ω φίλοι, ας παραιτήσωμεν -
ξηρή πέτρα το στρώμα,
φαρμάκι το ψωμί
της δουλείας είναι.

η'
Εδώ, σαν αναθήματα,
εις τον βωμόν πλησίον,
τους συγγενείς, τα τέκνα μας
αγαπητά, τους γέροντας
τώρα ας αφήσωμεν.

θ'
Πάντα όσα εις την καρδίαν μας
είναι ακριβή, δεν πρέπουσιν
εις άνδρας 'που τρομάζουν
έμπροσθεν εις ανόητον
βάρβαρον σκήπτρον.

ι'
Ούτε η ζωή δεν πρέπει.
Τρέξατε, αδέλφια, τρέξατε -
συμμέτρως εχορεύσαμεν,
σύμμετρα ας αποθάνωμεν
δια την πατρίδα.

ΤΕΛΟΣ

© Digitalzoot 2007